

עמ"ת 12648-07-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 12648-07-25

לפני: כבוד השופטת רות רונן

העורר: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 22.6.2025 במ"ת 14806-12-24, שניתנה
על ידי כב' השופט נ' אבו טהה
י"ג בתמוז התשפ"ה (9 יולי 2025)
תאריך הישיבה: בשם העורר: בשם המשיבה:
עו"ד יצחק פרדמן

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) במ"ת 14806-12-24 מיום 22.6.2025, בה נקבע כי העורר ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 5.11.2024 נעצר העורר וביום 5.12.2024 הוגש כנגדו כתב אישום. על פי עובדות כתב האישום, העורר נשוי למתלוננת משנת 2017, ומאז שנישאו הוא ביצע בה מעשי סדום רבים שלא בהסכמתה וכן מעשי אונס מרובים, כאשר בכתב האישום מפורטים מספר מקרים כאלה על נסיבותיהם. כן מתואר כי העורר כפה על המתלוננת לבצע בו מין אוראלי, וכי איים עליה, תקף אותה ושלט על חייה ועל ממונה.

בגין המעשים המתוארים בכתב האישום, העורר מואשם בעבירות אינוס רבות לפי סעיף 345(ב)(4)

לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות מעשי סדום רבות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות 345(ב)(4) לחוק העונשין (כתב האישום הוגש עובר לתיקון 152 לחוק העונשין, שביטל את סעיף 347 לחוק העונשין); עבירות מעשים מגונים רבות לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; עבירות תקיפת בת זוג לפי סעיף 380 בנסיבות 382(ב)(1) לחוק העונשין; ועבירות איומים רבות לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

1. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

2. יצוין כי במסגרת הליך פלילי קודם (להלן: ההליך הפלילי הקודם) שראשיתו בתלונות שהגישה המתלוננת נגד העורר (להלן: התלונות הקודמות), הורשע העורר לפי הודאתו בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירת תקיפת בת זוג לפי סעיפים 382(ב)(1) ו-379 לחוק העונשין; וביום 15.1.2025 נגזרו עליו 120 ימי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

3. ביום 27.1.2025 ובטרם התקיים דיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, הגיש העורר לבית משפט קמא טיעונים בשאלת הראיות לכאורה בעניינו. בתמצית, טען העורר כי כתב האישום נגדו מבוסס על תלונות סרק של המתלוננת המנוגדות לכל ראיה חיצונית, וכי לא ניתן לתת בה אמון.

בהרחבה, טען העורר כי המתלוננת סובלת מבעיות נפשיות שונות; וכי האישומים נגדו מגוחכים שכן הוא והמתלוננת נשואים כבר מספר שנים ומקיימים יחסי מין אינטנסיביים בהסכמת המתלוננת וביוזמתה. עוד נטען כי המתלוננת חזרה בה מהתלונות הקודמות בהליך הפלילי הקודם ואף הודתה ששיקרה לגביהן. יתרה מכך, כאשר התנהל ההליך הפלילי הקודם, היא הגיעה למקום בו שהה העורר במעצר בית כדי לקיים עמו יחסי מין מרצונה החופשי. עוד נטען כי אילו אכן היה העורר מבצע במתלוננת את המעשים נושא כתב האישום, היא הייתה מתלוננת אודותיהם כבר כאשר הגישה את התלונות הקודמות.

העורר טען עוד כי המתלוננת נהגה לרכוש מוצרים יקרים מאוד, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם טענותיה לפיהן הוא שלט בממונה; כי הוא והמתלוננת פנו לטיפול זוגי וכי היא לא סיפרה במהלך הטיפולים על עבירות המין להן היא טוענת עתה; כי המטפלים שטיפלו בבני הזוג העידו - בניגוד לגרסתה של המתלוננת - כי היא לא תיארה באוזניהם את העבירות נושא כתב האישום, ואף העידו כי המתלוננת היא שעשתה עוול לעורר. העורר הציג הודעות ששלחה לו המתלוננת מהתקופה בה שהה במעצר בית במסגרת ההליך הפלילי הקודם, בהן הביעה המתלוננת את רצונה לקיים עמו יחסי מין תוך צירוף תמונות אינטימיות שלה. כן צירף העורר תמלול הקלטה של שיחה של המתלוננת עם בעל הבית בו התגוררו הוא והמתלוננת, בה התוודתה המתלוננת כי שיקרה בעדותה במשטרה כאשר התלוננה על

איומים במסגרת ההליך הקודם, לאחר ששכנעו אותה כי הגשת התלונה תסייע לה (להלן: השיחה עם בעל הבית).

עוד טען העורר כי המתלוננת מכה את ילדיהם הקטינים ומזניחה אותם. לתמיכה בטענות אלה, הוא הציג תמלולים של שיחות שערך עם ילדיו ועם המתלוננת, מהם עולה לשיטתו כי המתלוננת מכה את הילדים.

לגישת העורר, כתב האישום נגדו מבוסס כולו על שקרים מתוכננים מראש וכן על הזיות של המתלוננת. לאור זאת, הוא התנגד במהלך הדיון בבית משפט קמא להגשתתסקיר מעצר, וביקש מבית המשפט לקבוע שאין ראיות לכאורה להוכחת המתואר בכתב האישום; כי אין נגדו עילה למעצר; וכי לחילופין - קיימת נגדו עילת מסוכנות נקודתית בלבד שתיפתר באמצעות הפרדה בינו ובין המתלוננת.

4. לאחר הגשת הטיעונים הנ"ל מטעם העורר, הגיעו הצדדים בתחילת חודש פברואר 2025 להסכמות לפיהן ראיות חדשות שהציג העורר יועברו למשטרה (ובכלל זה - מכשיר הקלטה מביתם של העורר והמתלוננת (DVR) ומספר טלפונים סלולריים); כי ינתן צו חדירה למכשירים ניידים ולמכשיר ה-DVR שמסר העורר למשטרה; וכי הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים יידחה בחודש במהלכו המשטרה תמשיך בחקירתה (יובהר כי בעת ההסכמה האמורה שהה העורר במאסר שנגזר עליו במסגרת ההליך הפלילי הקודם).

5. לאחר שבחנה את החומר הנוסף, טענה המשיבה כי הראיות הנוספות מחזקות את החשדות נגד העורר. בכלל זה הפנתה המשיבה לתיעוד קולי של הקלטות מחדר השינה של העורר והמתלוננת אשר הגיש העורר. לטענתה מתיעוד זה עולה ביצוע של שני מעשי אונס של המתלוננת על ידי העורר: מקרה אחד בו המתלוננת נשמעת בוכה ואומרת: "אתה שובר אותי אני לא יכולה יותר"; ומקרה נוסף בו לאחר שקיימו יחסי מין בהסכמה, המתלוננת נשמעת אומרת "אני לא עומדת בזה יותר". המשיבה ציינה כי ההקלטות הושמעו למתלוננת, אשר העידה כי המקרה הראשון הוא אירוע אונס; וכי במקרה השני אמרה לעורר שהיא עומדת להקיא כיוון שחנק אותה בידיו. המשיבה הדגישה כי המתלוננת לא ידעה על מכשירי ההקלטה בחדר השינה.

כן הפנתה המשיבה לאחת מההודעות הכתובות שנמצאו בטלפונים הניידים שמסר העורר למשטרה, בה כתבה לו המתלוננת בין היתר כי בעבר קיים עמה יחסי מין שלא ברצונה ותוך שהוא מכאיב לה, וגרם לה להרגיש שהיא "פשוט נהרסת מבפנים". לאור כל אלה טענה המשיבה כי ישנן ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום; וכי קיימת עילת מעצר של מסוכנות ואף עילת שיבוש הליכי משפט.

6. עוד בטרם ניתנה החלטתו של בית משפט קמא, הגיש העורר מספר בקשות להוספת ראיות חדשות מטעמו, ובכלל זה הודעות ותמלולי שיחות בינו לבין אמה של המתלוננת והמתלוננת עצמה. השיחות מתייחסות לכך שהמתלוננת שהתה במעון לנשים מוכות, ולגישת העורר - עולה מהן כי היא הגיעה לשם כתוצאה ממצבה הנפשי ולא כתוצאה מאלימותו הלכאורית כלפיה. כן עולה מהשיחות הללו - כך נטען - על הרצון של אמה של המתלוננת לשלום בית בין העורר לבין המתלוננת ועל החרטה של המתלוננת ביחס להגשת התלונות בהליך הפלילי הקודם. העורר ביקש להוסיף כראיה גם תביעת גירושין שהגישה המתלוננת לבית הדין הרבני, הסותרת לטענתו חלק מהודעותיה במשטרה.

7. ביום 22.6.2025 ניתנה החלטתו של בית משפט קמא שהיא נושא הערר. בקצירת האומר יתואר כי בהחלטה נקבע כי ישנן ראיות לכאורה לחובת המשיב, וכי לאור עוצמתן (שלשית בית משפט קמא אין די בה למעצר), יש להעדיף חלופת מעצר הולמת. משכך, קבע בית משפט קמא (בלא שהעביר את עניינו של העורר לקבלת תסקיר של שירות המבחן), כי העורר ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני תחת פיקוחם של הוריו ואחיו עד לתום ההליכים נגדו.

בית המשפט סקר את עובדות כתב האישום ואת טענותיהם העיקריות של הצדדים כפי שהן פורטו לעיל, ואף התייחס לטענות נוספות של המשיבה. בכלל זה הוא ציין את טענתה בדבר פסילת השיחה עם בעל הבית כראיה, שכן מדובר בהאזנת סתר; את הטענה לפיה העורר משלם למטפל הזוגי של בני הזוג כדי שזה לא יעיד נגדו; הטענה לפיה הרב שטיפל בבני הזוג בטיפול זוגי הפר חיסיון טיפולי של המתלוננת; הטענה כי ההודעות של המתלוננת שהוצגו על ידי העורר הן מתקופה בה הרב הנחה את הזוג לבנות את הנישואין מחדש; הטענה כי בשיחות שהגיש העורר הקשורות לקשר של המתלוננת עם ילדיה - היא מכחישה אלימות מצדה; הטענה כי בהודעות המתלוננת במשטרה היא מסרה שהעורר הוא שהיה אלים כלפי הילדים; הטענה לפיה תביעת הגירושין הוגשה בשנת 2023 וכי גם ממנה עולה שהמתלוננת חוששת מהעורר; ועוד. כן הוצגה טענת המשיבה כי בעימות שנערך בין המתלוננת לבין העורר, היא חזרה על עיקרי הודעותיה במשטרה.

בית משפט קמא אף סקר את טענות העורר לפיהן אין ראיות לכאורה לחובתו; וכי המתלוננת בדתה את התלונות נגדו ולא ניתן לתת בה אמון. כן צוינו טענות העורר לפיהן גרסת המתלוננת לפיה הוא החל במעשי האונס עוד בשנת 2017 היא "מגוחכת", שכן הזוג נישא מאז וניהל לאורך תקופת הנישואין יחסי זוגיות תקינים, ובכלל זה יחסי מין מרצון. בית המשפט הפנה גם לטענות העורר אודות סתירות שונות לכאורה בין ההודעות של המתלוננת במשטרה ובין הראיות שהגיש - ובכלל זה ההקלטה מחדר השינה שנעשתה יומיים לפני מעברה למעון לנשים מוכות, בה לטענתו נשמעים העורר והמתלוננת מקיימים יחסים אינטימיים בהסכמה.

בית משפט קמא הבהיר כי אכן לחלק מההשגות שהעלה העורר יש אחיזה בחומר הראיות. יחד עם

זאת הוא הבהיר כי אין לצפות מקורבן עבירות מין למסור עדות קוהרנטית, עקבית וסדורה ביחס למעשים שחווה. די בכך שקיים "גרעין קשה" מבוסס ואמין בעדות; וככלל - יש לברר את הטענות בדבר מהימנות המתלוננת במסגרת ההליך העיקרי נגד העורר. בית המשפט אף ציין כי דרך המלך היא שהחלטה בדבר שחרור נאשם לחלופת מעצר תתבסס על עמדה מקצועית של שירות המבחן. אולם, מאחר שבמקרה זה התנגד הסניגור להפנות את העורר לקבלת תסקיר, בחן בית המשפט בעצמו את המפקחים והערבים שהוצעו על ידי העורר, וציין כי הם הותירו רושם חיובי. לאור זאת הוא הורה כאמור על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני תחת פיקוחם.

הערר

8. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי בו טוען העורר כי אין ראיות לכאורה הקושרות אותו למיוחס לו בכתב האישום, וכן כי לא קיימת עילת מעצר בעניינו. העורר חוזר וטוען כי המתלוננת אינה אמינה, וכי גרסתה נסתרת על ידי ראיות ההגנה. הוא מוסיף כי המתלוננת אושפזה לאחרונה בבית חולים פסיכיאטרי וכי הילדים הועברו למשפחות אומנה. העורר מפנה לראיות שהגיש בבית משפט קמא, ובפרט להקלטות ממכשיר ה-DVR, בהן נשמעים לטענתו בני הזוג מקיימים יחסי מין בהסכמה במספר מועדים שונים, וזאת בסמוך ליציאת המתלוננת מהבית למעון לנשים מוכות.

העורר מוסיף כי לאחר שבית משפט קמא קבע כי אין ראיות שדי בהן להצדיק את מעצרו, היה על בית המשפט להורות על שחרורו ללא תנאי, ולא להידרש לעילת המעצר ולאחר מכן לחלופת המעצר. עוד נטען כי בית משפט קמא לא דן בטענות ובראיות שהציג העורר, אלא פירט אותן בלבד.

9. בישיבה שהתקיימה לפניי ביום 9.7.2025, חזר בא כוח העורר על עיקרי טענותיו. הוא הדגיש לאורך כל טיעונו, כי העמדת העורר לדין נובעת מגרסתה של המתלוננת בלבד, גרסה שהוא הגדיר אותה כמופרכת; וחזר וטען כי המתלוננת מעורערת בנפשה ואף אושפזה בבית חולים פסיכיאטרי; כי תלונתה שקריות; וכי בניגוד לנטען - היא בעלת אישיות חזקה, מניפולטיבית ודרמטית, ואינה חוששת מפני העורר אלא הוא זה החושש מאוד מפניה.

בא כוח העורר הפנה ל"הודעות זימה" כפי שהוא כינה אותן, שהמתלוננת שלחה לעורר; ולכך שבין האירוע האחרון נושא כתב האישום לבין המעבר של המתלוננת למעון לנשים מוכות, היא הוסיפה לשלוח לו הודעות אהבה. הוא ציין כי בחקירתה במשטרה, שנערכה בהיוועדות חזותית, רשמה המתלוננת לעצמה את תוכן האירועים וקראה אותם בקול רם לחוקרת; כי גרסתה לפיה היא הזכירה את עבירות המין למטפלים שטיפלו בבני הזוג - נסתרה בעדויותיהם; וכי כאשר שהתה במעון לנשים מוכות, אמה התקשרה לעורר וביקשה ממנו שיחזור למתלוננת.

עוד צוין כי המתלוננת הודתה בפני העורר ששיקרה בהליך הפלילי הקודם וביקשה את סליחתו על כך; כי כאשר העורר שהה בתנאים של מעצר בית באותו הליך, היא הגיעה אליו וקיימה איתו יחסי מין בהסכמה; וכי לאחר ששחרר - חזרה המתלוננת לגור איתו. בא כוח העורר הוסיף כי לא רק העורר אלא גם המטפלים שטיפלו בבני הזוג חוששים מהמתלוננת; וכי המתלוננת נהגה באלימות כלפי ילדיה.

ביחס לעדות אמה של המתלוננת, נטען כי אין ממש בטענה לפיה המתלוננת סיפרה לה על מעשי העורר עוד בחודש אוגוסט 2024; וכי על כל פנים, עדותה ביחס לכך היא עדות מפי השמועה, והאם עצמה היא שהתקשרה לעורר בחודש אוקטובר 2024 והתחננה לפניו שיחזור לחיות עם בתה. גם ביחס לעדותה של העובדת הסוציאלית במעון לנשים מוכות נטען כי מדובר בעדות מפי השמועה.

בא כוח העורר הוסיף ונטען כי בית משפט קמא לא דן כלל בעילת המעצר, ולגישתו היה עליו לקיים דיון קונקרטי בנושא זה. לגישתו, משעה שבית משפט קמא קבע כי אין נגדו די ראיות למעצר, היה עליו להורות על שחרורו; ובוודאי שלא על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. לחלופין התבקש לאפשר לעורר לצאת מביתו בליווי אחד המפקחים לכל מטרה חוקית; וכן לאשר מפקח נוסף על העורר.

10. מנגד טענה המשיבה כי יש לדחות את הערר. בטיעונה הובהר כי מדובר במקרה קשה בו המסוכנות הנובעת מהעורר היא גבוהה, וכי אף קיים חשש לשיבוש הליכי משפט מצדו. חרף זאת שוחרר העורר ממעצר מאחורי סורג ובריה לבית הוריו בחולון, אף שהמתלוננת נמצאת במרכז הארץ; וזאת אף ללא תסקיר של שירות המבחן - לאור החולשה הראייתית שבית המשפט מצא בראיות לכאורה.

המשיבה הדגישה כי גם אישה המקיימת לעתים יחסי מין בהסכמה עם בעלה, עשויה לעבור אונס על ידיו; וכי ברגע שאישה מבהירה כי אינה מעוניינת לקיים יחסי מין, קיום היחסים הוא אסור. עוד צוין כי המקרים של מעשי אונס בתוך המשפחה הם תמיד מקרים מורכבים, ותופעה של חזרה של מתלוננות מדברים שאמרה בהקשר זה - היא תופעה מוכרת. המשיבה ציינה כי לבני הזוג אכן היו תקופות טובות יותר, אולם היו גם תקופות בהן העורר קיים עם המתלוננת יחסי מין שלא בהסכמתה, כמתואר בכתב האישום.

בהתייחס לראיות, צוין כי לאחר אירוע שאירע בין בני הזוג בתחילת חודש אוקטובר 2024, פחדה המתלוננת מהעורר; וכי 10 ימים לאחר מכן היא עברה לשהות במעון לנשים מוכות. לאחר מכן היא הגישה את התלונה במשטרה. המשיבה הפנתה להודעת העובדת הסוציאלית במעון לנשים מוכות ולאמור בה. היא טענה כי מאז הגשת התלונה, מסרה המתלוננת הודעות רבות שגרסתה בהן היא קוהרנטית ועקבית, כאשר במהלך מסירת הודעותיה היא בוכה, רועדת, ומתקשה באופן שנחזה להיות

אותנטי. כן צוין כי המתלוננת אף חזרה על גרסתה בעימות שנערך בינה לבין העורר.

עוד נטען כי גרסת המתלוננת מתחזקת נוכח עדותה של אמה לפיה היא סיפרה לה את הדברים נושא כתב האישום כבר בחודש אוגוסט 2021; ובהמשך פעם נוספת בחודש אוגוסט 2024. חרף האמור, הייתה האם מעוניינת כי בתה והעורר ינסו לחזור לחיות יחד בשלום בית.

המשיבה הפנתה לראיות הנובעות מהקלטות ה-DVR ומהטלפונים. נטען כי מהודעות הווטסאפ של המתלוננת לעורר נובע כי הוא קיים איתה יחסי מין כנגד רצונה. המשיבה אף הפנתה להקלטות של אקטים מיניים שלגישתה גם מהן עשויה לנבוע מסקנה על אודות ביצוע אונס.

עוד הפנתה המשיבה להליך הפלילי הקודם בו הודה העורר והורשע בעבירות אלימות ואיומים נגד המתלוננת. לגישת המשיבה, בהליך הפלילי הקודם המתלוננת ביקשה לחזור בה מתלוננתה מאחר שהמטפל של בני הזוג אמר לה לעשות כן למען שלום בית. עוד ביחס למטפלים - צוין כי חרף טענות העורר, ישנה בהודעתו של הרב שטיפל בבני הזוג תמיכה בגרסת המתלוננת.

ביחס להודעת ווטסאפ שנשלחה לעורר ממכשיר הטלפון של האם, בה לכאורה טוענת המתלוננת ששיקרה - נטען כי מדובר בהודעה שהמתלוננת מכחישה שכתבה; וכי על כל פנים מדובר בהליך הפלילי הקודם ולא בהליך דנן.

באשר לטענות העורר לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת, הדגישה המשיבה כי לא קיים אבחון של המתלוננת ממנו ניתן להסיק את המסקנות להן טוען העורר, וכי ממילא טענות העורר בהקשר זה נוגעות למצבה הנפשי לאחר הגשת התלוננות נושא ההליך דנן, שאז היא אכן חוותה משבר והתאשפזה.

המשיבה ציינה כי כל האמור לעיל מבסס מסקנה אודות קיומן של ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום במידה שדי בה לשלב זה של הדיון. כן נטען כי ישנן עילות מעצר נגד העורר, ובכלל זה עילת מסוכנות העולה באופן ברור מהאובססיות שלו ומהדברים שעשה למתלוננת; וכן עילה של חשש לשיבוש הליך משפט על ידי העורר. לפיכך, ביקשה המשיבה לדחות את הערר.

11. בתשובתו לטענות המשיבה, חזר העורר וטען כי האישום נגדו מבוסס כולו על גרסת המתלוננת שלא ניתן לתת בה כל אמון, בהיותה מופרכת. עוד הוא הפנה לשיחה של המתלוננת עם בעל הבית בה היא הודתה כי שיקרה, כי הייתה בהיסטריה וכי העורר לא היכה אותה ולא איים עליה ברצח. לטענתו, בעל הבית הוא שמסר לעורר את ההקלטה, ולכן היא אינה מהווה האזנת סתר. לשיטתו, מהאמור בהקלטה נובע שהמתלוננת היא מניפולטיבית ואלימה.

עוד הובהר כי העורר אינו מסכן את המתלוננת - ולראיה, הוא זה המבקש לעזוב אותה; הוא אינו עונה לשיחות טלפון ממנה; הוא מבקש להתגרש ממנה; וכאשר היא ביקשה לעבור למעון לנשים מוכות, הוא סייע לה ונשא עברה את המזוודה מביתם למכונית.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון במכלול החומר שהוצג לי ושמיעת טיעוני הצדדים בעל פה בהרחבה, אני סבורה כי דין הערר להידחות.

ראשית יובהר כי אילו היה נמצא שאין כלל ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום, אכן לא היה מקום להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני או אף על שחרורו בתנאים מגבילים. אלא שכפי שאפרט להלן, אלה אינם פני הדברים במקרה דנן, כאשר קיימות נגד העורר ראיות לכאורה בעוצמה שדי בה לשלב זה של הדיון, הקושרות אותו לעבירות שיוחסו לו. בנסיבות כאלה, על בית המשפט להעריך את עוצמתן של הראיות לכאורה כמו גם את מידת החשש הנובעת מעילות המעצר. על בית המשפט לאזן בין השיקולים הללו במסגרת "מקבילית כוחות", ובהתאם - לקבוע האם יש לעצור את העורר מאחורי סורג ובריח - או שניתן להסתפק בחלופה המטילה עליו מגבלות מועטות יותר (ראו מיני רבים: עמ"ת 54384-01-25 בן דוד נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (31.1.2025); בש"פ 6695/14 גריב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.10.2014)). כפי שיפורט להלן, כך אכן פעל בית משפט קמא ולכן אין לטעמי מקום להתערב בהחלטתו.

13. בהתייחס לראיות לכאורה - הראיה העיקרית נגד העורר היא אכן גרסתה של המתלוננת. ראשית, יוזכר כי ככלל בית המשפט אינו נדרש בשלב זה של הדיון לשאלות של מהימנות אלא במקרים חריגים בלבד (ראו מיני רבים: עמ"ת 61655-05-25 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל (29.5.2025); עמ"ת 78269-12-24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.2.2025)). בלא להתייחס לנושא המהימנות, יש אם כן ראיות ברורות הקושרות את העורר למיוחס לו. ואכן, טענותיו העיקריות של העורר מכוונות - כפי שפורט לעיל, לשאלת מהימנותה של המתלוננת, כאשר לגישתו המקרה דנן הוא מקרה חריג בו ניתן לקבוע כבר בשלב זה ולאור מכלול הראיות שהוצג לבית המשפט, כי אין לתת אמון בגרסתה של המתלוננת שהיא גרסה שקרית.

מכתב האישום וממכלול החומר שהוצג לי, עולה כי מערכת היחסים בין בני הזוג הייתה מערכת יחסים מורכבת מאוד, שידעה עליות ומורדות. כפי שציין גם בא כוח המשיבה, העובדה שהיו תקופות בהן המתלוננת קיימה עם העורר יחסי מין מרצון ובהסכמה, ואף תקופות בהן היא יזמה את קיום היחסים הללו - אינה משליכה על האפשרות שיתכן שבתקופות אחרות היא לא הייתה מעוניינת בקיום יחסים. אם העורר כפה עליה קיום יחסים כאשר היא התנגדה ולא נתנה את הסכמתה לכך - מדובר באונס;

ונראה שהדברים ברורים ולא טעונים הרחבה.

לכן, אינני סבורה כי יש לתת משקל מכריע למכלול הודעות הווסטסאפ ה"פתיניות" שהמתלוננת שלחה לעורר. הן אינן משליכות - ודאי לא באופן ישיר וחד משמעי - על השאלה האם היא נתנה את הסכמתה לקיום יחסי מין באותם מועדים לגביהם היא טענה כי היחסים נכפו עליה. כן אינני סבורה שניתן לקבוע על פני הדברים שגרסת המתלוננת היא מופרכת רק משום שהיא טוענת שהעורר החל לאנוס אותה עוד לפני שנישאו, וכי למרות זאת היא נישאה לו ואף ילדה לו 4 ילדים. האפשרות של בת זוג הממשיכה להיות במערכת יחסים מתעללת - אינה אפשרות מופרכת והיו דברים מעולם (ע"פ 4284/13 פלוני נ' מדינת ישראל (1.6.2014); ע"פ 567/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 31-32, 38 (25.5.2011); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 87 (20.10.2010) (להלן: עניין פלוני)).

14. יתרה מכך - במקרה דנן נראה שאין למעשה מחלוקת כי העורר אכן איים על המתלוננת בעבר ואף תקף אותה. כזכור, הוא הועמד לדין בעבירות אלה, הורשע על פי הודאתו שלו ואף ריצה בגין המעשים הללו עונש מאסר. חרף זאת - המתלוננת הוסיפה להיות איתו לאחר מכן, ואף לשלוח לו את הודעות הווסטסאפ ה"פתיניות". מבלי לקבוע מסמרות - ניתן להניח שאין זה מן הנמנע כי דרך ההתנהלות הזו (בה המתלוננת סולחת לעורר ומעוניינת להוסיף ולהיות איתו חרף תקיפה ואיומים), עשויה הייתה לאפיין את המתלוננת גם במקרים אחרים.

15. כאמור, העדות העיקרית שקושרת את העורר למיוחס לו בכתב האישום היא עדותה של המתלוננת, שטרם עמדה בשלב זה במבחן החקירה הנגדית, וטרם נקבעו ממצאים לגבי מהימנותה. יחד עם זאת, נראה לכאורה כי לעדות זו ישנם מספר חיזוקים. בכלל זה יש להזכיר את עדותה של אמה של המתלוננת ביחס לחשיפת הדברים בפניה הרבה לפני הגשת התלונה (הן באופן חלקי בשנת 2021 והן באופן מלא באוגוסט 2024); ואת עדות העובדת הסוציאלית של המעון לנשים מוכות.

יובהר כי בניגוד לטענת העורר, אין מדובר בעדויות מפי השמועה. זאת מאחר שהעדויות הללו לא נועדו להוכיח את עצם ביצוע המעשים, אלא את האופן והמועד בו חשפה המתלוננת את המעשים שהיא טוענת להם כעת - בפני אחרים. לעצם החשיפה ולאופן בו חשפה המתלוננת את הדברים, עשוי להיות ערך ראיתי בעבירות מסוג זה (עניין פלוני, פסקאות 88-90; ע"פ 781/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (13.1.2021)). ואכן, העובדת הסוציאלית שקלטה את המתלוננת במקלט לנשים מוכות, העריכה בעת האבחון שערכה למתלוננת כי היא מצויה ברמת מסוכנות גבוהה מאוד, וזאת על סמך ההתרשמות שלה מהאופן בו חשפה בפניה המתלוננת את האירועים (כפי שניתן ללמוד ממסמכי האבחון עצמם (מסומנים מ"ה בתיק החקירה)).

הפסיקה הכירה גם במצב הנפשי של קורבנות עבירות מין בעת חקירתם, כראיה העשויה להוות חיזוק או סיוע לגרסתם (ראו למשל: ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 10, 14 (7.7.2014); ע"פ 2686/15 בנטו נ' מדינת ישראל, פסקה 55-57 והאסמכתאות שם (5.3.2017)). בענייננו, מצבה הנפשי של המתלוננת בעת מתן הודעותיה במשטרה עולה מההערות שכתבה החוקרת בפרוטוקול החקירה. כך למשל, בעת מסירת אחת מהודעות המתלוננת, מעירה החוקרת בפרוטוקול החקירה כי המתלוננת "בוכה ונראה שהכל צף לה" (הודעה פתוחה של המתלוננת במשטרה מיום 10.11.2024, מסומן עח/3 בתיק החקירה, עמ' 2). מבלי לקבוע מסמרות - גם בכך עשוי להימצא חיזוק לגרסת המתלוננת.

עוד יוער כי גרסתה של המתלוננת מרגע שהגישה את התלונה הייתה עקבית בעיקרה, והיא חזרה עליה גם בעימות שנערך בינה לבין העורר.

16. חיזוק משמעותי נוסף לגרסת המתלוננת עשוי להימצא בהליך הפלילי הקודם. כזכור, בהליך זה התלונה המתלוננת כנגד העורר על איומים ותקיפה. לאחר שהוגש כתב האישום האמור נגדו בעבירות אלה, העורר הודה באמור בו, הוא הורשע ודינו נגזר. מכאן שלא יכול להיות חולק כי בעבר הוא אכן נהג ב אלימות כלפי המתלוננת ואף איים עליה. טענתו הנוכחית לפיה המתלוננת אינה חוששת מפניו כלל אלא הוא זה שפוחד ממנה - היא למצער טענה שיהיה מקום לברר אותה לאור ההרשעה האמורה, ולפני העורר תעמוד בהקשר זה המשוכה של הודאתו והרשעתו בהליך הפלילי הקודם.

עניין נוסף שלגביו ההליך הפלילי הקודם עשוי להיות רלוונטי הוא הטענה לפיה המתלוננת הודתה כי שיקרה כאשר הגישה את התלונה נושא אותו הליך נגד העורר וחזרה בה בהמשך מטענותיה. להתנהלות כזו עשויים להיות מספר הסברים אפשריים - האחד, שהמתלוננת אכן בדתה את הדברים מלבה ובפועל הם לא התרחשו; והאחר - שאף שהדברים אכן קרו והתלונה הייתה תלונת אמת, החליטה המתלוננת - מטעמים של חשש מהעורר, רצון להגיע לשלום בית או מכל טעם אחר, שלא לעמוד על התלונה ולחזור בה ממנה.

ואולם, העובדה שנראה כי המעשים נושא התלונה אכן התרחשו (למצער בחלקם - כפי שעולה מההודאה של העורר בכתב האישום ומכך שהוא הורשע בגינם ודינו נגזר), מקשה מאוד על קבלת הטענה לפיה לא היו דברים מעולם. מכאן שיתכן שהמתלוננת חזרה בה מגרסתה מטעמים אחרים. לעניין זה יש השלכה גם בהתייחס לחשש מפני לחצים או נימוקים אפשריים שעלולים להביא את המתלוננת לחזור בה אף בפעם הזו ובהתייחס לתלונה נושא כתב האישום דנן מגרסתה - לא משום שהדברים לא התרחשו, אלא מטעמים אחרים.

17. כפי שצוין לעיל, העורר חזר וטען טענות ביחס למצבה הנפשי של המתלוננת. ואולם למצער בשלב זה לא נסתרה עמדת המשיבה לפיה עד מועד הגשת התלונה, לא היו למתלוננת בעיות נפשיות והיא לא אובחנה כלוקה בכל מחלת נפש. אף אם המשיבה אכן חוותה קשיים נפשיים והתאשפזה לאחר הגשת התלונה בבית חולים לחולי נפש, לא ניתן לקבוע בשלב זה של הדיון ממה נבעו קשיים אלה, וכיצד - אם בכלל - הם משפיעים על מהימנות התלונות שהגישה.

18. עניין נוסף שעשוי להיות לו משקל בחיזוק גרסת המתלוננת (אם כי כמובן אף הוא יצטרך להיבחן לעומקו בשלב הדיון בהליך המשפטי לגופו), הוא הודעות הווטסאפ והקלטות ה-DVR. כך למשל, בהודעה ששלחה המתלוננת לעורר ביום 1.3.2024 היא כותבת לו ש"פעם אתה רצית להיות איתי כנגד רצוני ולא עניין אותך..." וכי "לא עניין אותך שאני סובלת ובוכה, פשוט נהרסת מבפנים. אתה פשוט רצית והכאבת לי. היום לא מעניין אותך הכאב שלי. שאני כבר לא עומדת בזה ואתה ממשיך בשלך" (ההדגשות הן שלי, ר.ר.). ההקשר של הדברים יצטרך כאמור להיבחן לגופו, אולם אין זה מן הנמנע כי יהיה בהם כדי לחזק את גרסתה לפיה העורר בעל אותה בניגוד לרצונה.

המשיבה הפנתה כאמור גם להקלטות של אקטים מיניים, שבאחת מהן המתלוננת נשמעת אומרת שהיא "לא עומדת בזה" וככל הנראה גם שהיא עומדת להקיא. בהקלטה אחרת היא נשמעת אומרת "אתה שובר אותי". גם דברים אלה ייבחנו לגופם, אולם אף הם עשויים לחזק את גרסת המתלוננת - שכן הם עשויים לעלות בקנה אחד עם ביצוע מעשה אונס או מעשה אחר בכפייה.

19. מעברה של המתלוננת למעון לנשים מוכות, אף הוא תומך לכאורה בגרסתה לפיה היא חוששת מהעורר. אכן, לגישתו של העורר הוא לא יצר איתה קשר מאז עברה לשם - אלא היא זו שיצרה איתו קשר באמצעות אמה, שביקשה שהוא יחזור להיות איתה. העורר אף טען שהמתלוננת הוסיפה להיות איתו עוד מספר ימים בטרם עברה למעון לנשים מוכות לאחר האירוע שהיווה לשיטתה את ה"טריגר" למעבר; כי היא עברה למעון בשל מצבה הנפשי; וכן טען שסייע למתלוננת ונשא עבודה את המזוודה שלה כאשר ביקשה לעזוב. אולם - כמו עניינים רבים אחרים, גם הנושא הזה יצטרך להיבחן לעומקו בשלב הבא של הדיון.

20. אינני מוצאת לנכון להתייחס בפירוט לטענות הרבות הנוספות שהעלו הצדדים בהתייחס לחומר הראייתי. כלל הטענות הללו ייבחנו כמובן על ידי הערכאה המבררת בשלב הבא של הדיון. בכלל זה ייבחנו הגרסה לפיה המתלוננת הודתה ששיקרה ביחס לתלונתה נושא ההליך הפלילי הקודם (כמו גם השאלה בדבר הקבילות הראייתית של האמרות המבססות גרסה זו); השאלה האם המתלוננת הייתה אלימה כלפי ילדיה (ומה ההשלכה של תשובה חיובית לשאלה זו על העניינים נושא כתב האישום); הסתירה הנטענת בין גרסת המתלוננת לבין עדויות המטפלים; ועוד. אין מקום לבחון לעומקם את כל הנושאים הללו שכן די לטעמי בכלל האמור לעיל כדי להביא למסקנה לפיה בשלב זה ניתן לקבוע

שהמשיבה עמדה ברף הראייתי הנדרש של "ראיות לכאורה". ראיות אלה יצטרכו לעבור בשלב הבא את המשוכה של החקירה הנגדית, שרק לאחריה תוכל הערכאה המבררת להכריע בדבר מהימנותו ובדבר אשמתו או חפותו של העורר.

אכן, ישנה אפשרות שבסופו של דבר המשיבה לא תרים את הנטל שהוטל עליה - לאור טענות העורר שיתקבלו כולן או חלקן; או לאור התרשמותו של בית המשפט מהמתלוננת, מהעורר ומיתר העדים בחקירותיהם. הדיון בהחלטה שלעיל נוגע לראיות לכאורה בלבד, ואין באמור בה כדי להשליך על ההליך העיקרי - שרמת ההוכחה הנדרשת בו היא שונה וסדרי הדין בו הם שונים (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, פסקאות 6-19 לפסק דינו של הנשיא א' ברק (1996)). יחד עם זאת, לאור מכלול האמור לעיל, לא ניתן לשלול את האפשרות שדי יהיה בצבר הראיות שפורט לעיל כדי להביא להרשעה - אם בית המשפט ייתן אמון בעדות המתלוננת ואם לא ייתן אמון בעדות העורר. מכאן שניתן לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום.

21. מאחר שקיימות ראיות לכאורה - גם אם לא ברף הגבוה ביותר, הקושרות את העורר למיוחס לו, יש להידרש לשאלת עילת המעצר. בהקשר זה אני סבורה כי קיימות עילות מעצר - ראשית, עילה הנובעת מהמסוכנות הכרוכה מטבע הדברים בעבירות המיוחסות לעורר; ושנית, עילה הנובעת מהחשש מפני שיבוש אפשרי של ההליכים. בהקשר זה אחזור ואזכיר את האמור בפסקה 17 לעיל ביחס לחזרתה של המתלוננת מתלונתה בהליך הפלילי הקודם ולחשש האפשרי שעשוי לנבוע מכך.

22. גם כאשר ישנן ראיות לכאורה וקיימת עילת מעצר, על בית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באופן שיגביל את חירותו של הנאשם במידה פחותה יותר מאשר במעצר מאחורי סורג ובריא. ואכן, כך עשה בית משפט קמא במקרה דנן. בית המשפט הפעיל את "מקבילית הכוחות" - ציין את החולשה הראייתית הקיימת בראיות התביעה, וקבע משום כך שאין לעצור את העורר מאחורי סורג ובריא. בית המשפט אף נמנע - באופן חריג בעבירות מסוג זה - מהעברת עניינו של העורר לקבלת תסקיר של שירות המבחן (לאור התנגדותו של העורר לכך). גם ללא קבלת תסקיר כזה, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני.

מעצר כזה אכן מגביל את חירותו של העורר באופן שאינני מקלה בו ראש; אולם המגבלה המוטלת על העורר במסגרתו חמורה כמובן הרבה פחות בהשוואה למעצר מאחורי סורג ובריא ממש. בהינתן עוצמת הראיות הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום מחד גיסא; ועילות המעצר והחששות הנוגעים לשחרור אפשרי שלו מאידך גיסא - אני סבורה שהפתרון שהתקבל בהחלטתו של בית המשפט המחוזי הוא כזה שאין מקום להתערב בו.

23. העורר עתר בין היתר כי בית משפט זה יקל בתנאים שהוטלו עליו. הוא עתר כי בית המשפט לא יגביל כלל את תנועותיו, אלא יותיר על כנו רק את צו ההרחקה שלו מהמתלוננת. לחלופין הוא עתר כי

בית המשפט יתיר לו לצאת מביתו לכל פעילות חוקית כשהוא מלווה באחד המפקחים.

אינני סבורה כי יש מקום להיעתר לבקשות אלה בעת הזאת לאור כל האמור לעיל באשר לראיות לכאורה ובעיקר לעילות המעצר. בהקשר זה יצוין שבא כוח המשיבה ציין כי עדותה של המתלוננת צפויה להישמע בחודש ספטמבר 2025. אף שבא כוח העורר הטיל ספק כי אלה יהיו פני הדברים, אני סבורה כי נכון יהיה להמתין למועדים בהם צפויה המתלוננת להעיד. אם אכן עדותה תישמע במועדים הללו, ניתן יהיה לשוב ולשקול בתום העדות את תנאי השחרור של העורר. זאת הן לאור צמצום החשש מפני השפעה אפשרית על המתלוננת; והן לאור ההתרשמות האפשרית באותה עת ממהימנות העדות - עניין שיכול להשפיע על הערכת הראיות לכאורה באופן שונה מההערכה הנוכחית שלהן.

גם אם העדות תידחה כפי שחושש העורר, עשויה להיות לכך - ולחלוף הזמן - השלכה על מעצרו. העורר יוכל כמובן, אם ימצא לנכון - לפנות לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר במועד זה, כדי שבית המשפט ישוב ויבחן את עניינו בהתאם למכלול הנסיבות כפי שיהיו באותה עת. בקשה כזו, אם תוגש, תיבחן לגופה, ואינני מחווה לגביה בשלב זה כל דעה.

באופן דומה, לא ראיתי לנכון לקבל במסגרת הבקשה הנוכחית גם את בקשותיו הנוספות של העורר - קרי הבקשה להתיר לו לצאת מהבית לכל מטרה חוקית; ואת בקשתו לאשר מפקח נוסף שיהיה רשאי לפקח עליו. גם בהקשר זה יוכל העורר לפנות לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר, ככל שימצא לנכון.

24. לכן, לאור כל האמור לעיל, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ה (15 יולי 2025).

רות רונן
שופטת